

**ÉVKÖZI 31. VASÁRNAP
HALOTTAK NAPJA**

A év

1– 5 oldal

Olvasmányok: szabadon választott gyászmise

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Szentmise bevezetése

Isten hozta a Testvéreket!

Nagyon örülök, hogy errefelé is vezet út! Ezekben a napokban a temetők felé vesszük az irányt. Méltóképpen kapcsolatot teremteni halottainkkal ***csak Istenben lehetséges!***

A ***természetes élet kapcsolatai*** összekötnék bennünket, ezek érintkezéseink során átforrósodhatnak, elhidegülhetnek, el is tűnhetnek. Be kell látnunk, hogy *emberi kapcsolataink nagyon törekenyek!*

Egyszer biztos
megszűnik minden emberi kapcsolatunk.
Ez a halál pillanata!
De ezekben a pillanatokban is érvényes az,
amit a szeretet természetfölötti fénye átvilágít!

***Csak azok a tetteink örökérvényűek,
amelyeken átragyog az egymás életét szolgáló szeretetünk!***

Ne feledkezzünk meg erről, amikor most a megholtakra gondolunk, mindegyikünk a saját közösségének, családjának megholtjaira! Ebben a szentmisében is a kapcsolatunkat ápoljuk!

Összetartozunk egymással életben, halálban!
A szeretet nem fogyhat el!
A szeretetet nem akadályozza meg a halál sem, ha az igazi!
Nézzünk önmagunkba!

***Szeretteink példájára gondolva
igaz emberként menjünk tovább hátralévő életutunkon!***

Szentbeszéd

Kedves Testvérek!

A tegnapi nap során bizonyára mindannyian jártunk már a temetőben. Ma is sokan mennek még oda, hogy emlékezzenek. Ez a mai nap, emlékeztető nap! Tegnap mindenszentek ünnepe volt. Arról elméltünk itt a templomban, hogy ez egy igazi ünnepnap. A mai nap nem ünnep, a halált nem lehet ünnepelni.

***A mai nap emlékeztet bennünket szeretteink halálára,
emlékeztet bennünket Krisztus halálra!***

El kell gondolkodnunk azon, hogy Jézus milyen ajánlatot tesz, hogy valamit megsejtsünk ebből a titokból, a halál titkából. Valójában keressük a válaszokat és úgy tűnik, hogy a válaszok nem nyugtatnak meg végérvényesen bennünket, mert a halál félelmetes! Nehogy

beképzelt emberként olyanokat gondoljunk, esetleg még mondjunk is, hogy mi nem félünk a haláltól. Félelmetes valóság a halál, elszakít köteleket, elszakít embereket egymástól. Legfeljebb ígéreteink vannak. A Szentírás nem is beszél erről kifejezetten, csak utalásokat olvasunk arra vonatkozóan, hogy valami kivilágosodjon számunkra. A modern világ, Európa mintha úgy akarná megtalálni a megoldást, hogy nem foglalkozik a kérdéssel, belemenekül hitetlenségébe, istentelenségébe. Ezzel nem old meg semmit!

A halál misztériuma és a népek

A keresztény válasz sem magától értetődő megoldás, hiszen misztériumról van szó. Ahogy a születés misztériumáról, úgy a halál misztériumáról is beszélünk. Az ember mindig csak keresi ezekre a titkokra a választ.

Boldog az, aki magáévá tudja tenni a keresztény választ!

Völgyekben járunk, mélységeket járunk meg ezekben a napokban, sokkal inkább, sokkal többet a mélységekkel foglalkozunk. Leereszkedünk a magaslatokból! Tegnap a fél országot bejártam az Irgalmas Rend halottainak sírhelyeit és az enyéim sírjait keresve. Örömmel láttam a sok embert a temetőben. A rádióműsor gyönyörű volt a nap során, ahogy autóztam, végig hallgattam. Erről a titokról volt szó reggeltől estig. Annak külön örültem, - erről is szó volt - hogy ezzel a misztériummal mi magyarok mintha mélyebben foglalkoznánk, mélyebben és lelkiben éljük meg, mint sok más nép, sőt bizonyos értelemben a Kárpát-medence népei. Sajátos ez a kapcsolat szereteteinkkel, a megholtakkal. Más népek esetében mintha ez lazább lenne. Lehetett hallani, hogy vannak népek, akik a temetéssel egyszerűen igyekeznek elfelejteni mindent. Nem gondolnak arra, hogy milyen szegényes útra tévednek ez által.

Nem szabad elfelejteni azt, amit az embernek a szívében meg kell őrizni!

A mieink jó, meg rossz cselekedetei egyaránt ajándékok nekünk

A rossz cselekedetek azért, hogy vigyázzunk az úton! Arra is kell gondolni, hogy ezeket meg kell bocsátani! Milyen fontos emberi kapcsolatainkban a megbocsátás! Az a veszedelem, amely ma leselkedik Európára az iszlám révén, talán pontosan itt ezen a ponton a legveszélyesebb! Az iszlám világában nincs helye a megbocsátásnak!

A jócselekedetek bátorítanak bennünket az utunkon, hogy mi az, amihez érdemes igazodni és szerinte alakítani az életünket. Kapcsolatokról van szó, ahogy a szentmise bevezetőjében is mondtam. Ezek a kapcsolatok éltetnek, néha boldogítóan, néha kín-keservesen, de minden a javunkra válik, ha őrizzük a kapcsolatot. A tragédia akkor ér el bennünket, amikor elszakítjuk ezeket a szálakat.

A mai nap folyamán, amikor az ember szembesül a halál misztériumával, mieink elmúlásával újra, meg újra, akkor bizony nagyon fontos lelki úton járunk!

Tegnap sokszor visszhangzott lelkemben Kányádi Sándor kétsorosa: „A szó teremtetten meg a világot és ha elhallgat, összedől a világ!”

Amikor egy ember meghal, összedől a világ! Amikor a temetőket járjuk, sírok fölött járunk, összedőlt világokra gondolunk. Ezeknek a sírgödröknek mélyén értékeket keresünk. Amikor megállunk egy-egy sírhalomnál, akkor jó esetben igazi értékekre találunk, mert Isten azt akarja, hogy a romok alól új élet támadjon!

A bölcsektől sokat tanultam

Az emberiség mindig foglalkozott a halál kérdésével. Izgatja az embert! Már a pogány bölcsek, pogány filozófusok sokat foglalkoznak ezzel a kérdéssel. Összefoglalva a görög bölcsesség üzenete a halállal kapcsolatosan: a tengerbe vissza, visszatérő vizek belehalnak a tengerbe! Az ókeresztény egyházatyák ezt nem tudták szó nélkül hagyni. A következőképpen folytatták ezt a mondatot, ami hívő meggyőződésük: nem megszűnnek, hanem hazatalálnak!

Micsoda különbség!

A pogány ember megközelítése: *belehalnak a tengerbe!*

A keresztény gondolkodó megközelítése:

nem szűnnek meg, hazatalálnak!

Mindegyikünk valami ilyen jövőt remél övéinek, akik elmentek: a hazatalálás élményét, a hazatalálás örömét, amit Jézus ígér: ***„Elmegyek és helyet készítek nektek!”***

Sokat tanulhat az ember, ha foglalkozik ezekkel a bölcs útmutató igazságokkal, fogalmakkal. Ez a paradox kép, hogy hazatalálnak, belehalnak a pogány szerint. Ez a halál képe. Ez arról szól, hogy a fizikai halál a test agóniája. Hányszor találkozunk az ember különösen itt a kórházakban ezzel az agóniával. A halált csak a lélek oldaláról lehet megközelíteni, nem az ember agóniája felől. Mindannyiszor meghalunk a mindennapjainkban is, amikor igazából élünk! Amikor meghalunk önző önmagunknak, akkor élünk, akkor éltetünk másokat! Tehát ezek a bölcs megközelítések valamiképpen ezt akarják bennünk éltetni.

A bölcsektől azt tanultam,

hogy úgy kell élni, mintha minden egyes cselekedetünk az utolsó lenne!

Ezt magamnak így fogalmaztam meg: ***végzetesen kell élni!***

Minden pillanat az utolsó pillanat!

Ezt nem szabad elfelejteni!

Ez azt jelenti, hogy az ember akkor méltó önmagához, ha figyel Istenre, - mondjuk mi hívők, a nem hívőknek - figyel a világra, figyel a másokra, figyel önmagára. Ez az emberhez méltó élet! Ennél többet Isten se kíván!

A középkori bölcsektől tanultam többek között azt, hogy minden egyes nap születésnap. A halál napja is egy új élet születésnapja, mondják a középkori hívő bölcsek. Azt jelenti, hogy az ember egy életen keresztül gondol erre és e szerint igyekszik élni, hogy a halál napja egy új születés napja legyen.

Emberségesen élni!

Azt jelenti, hogy az ember senkinek nem kíván rosszat!

Azt jelenti, hogy lehetősége szerint mindig, mindenkit szolgál!

Nem hallgatjuk el az egyszerű igazságot, amit a világ szívesen elhallgat!

Azt jelenti, hogy nem mondjuk tovább azt, amit hazudnak.

Mennyi hazugsággal akarják megrontani az életünket.

Azt jelenti, hogy az emberben van annyi lelki erő, hogy nem mondja igen-igen, amit harsognak sokan és az egész hazugság!

Érdemes akár egy nagy középkorinak a gondolatára odafigyelni, ami ebben a körben hangzik el. Az élet legszomorúbb pillanatában, amikor a test összetörten áll a végtelen lét peremén, akkor egy új, mindennapi mértékkel nem mérhető idő veszi kezdetét. Vagyis a halál

pillanatában a kronoszt, az órával mérhető időt felváltja egy másik idő, ami a beteljesedett idő, ami az örökkévalóságot jelenti! Ez a kairos a középpori ember üzenete. A mi hitünk tanítása azt mondja, hogy a halál egy parúzia, egy átmenet, egy fáza. A zsidók a húsvétot fázénak nevezik, az átmenet ünnepének, amikor a rosszból egy új lehetőség világába érkezik meg az ember. A keresztény tanítás ezt anasztázisznak mondja, **a beteljesedett idő**, amit Szent János így fejez ki: anasztázisz, **örökkévalóság!** Emberi közelítések.

A keresztény tanítás csak utal a halálra

Amit így mondhatunk: azért más minden, mert Jézus a halálba belevitte a szeretetet! Jézus a maga halálába belevitte a saját szeretetét és az ő halálában megjelent az Isten szeretete!

***Valójában ez a krisztusi válasz!
Jézus értünk hal meg, mert szeret bennünket
és ebben a halálban megjelenik az Atya szeretete is!***

Jézus sem szüntette meg a halált! A halál a keresztény üzenet szerint egy új élet kapuja! Jézus szenvedett: „Atyám, ha lehetséges, múljék el ez a pohár, de ne az én akaratom legyen meg, hanem a tiéd! Atyám, kezébe ajánlom lelkemet!”

***Boldog az, aki ebből a hitből tud élni!
Aki így szembesül ezzel a megpróbáltatással, ami vár ránk mindegyikünkre:
„Atyám, kezébe ajánlom lelkemet!” A többi nem ránk tartozik!***

Ha hitünk van, akkor a többi arra az Istenre tartozik, aki elgondolta az életünket, amely életünk mögött ott áll ő, aki az élet szerzője! Nehogy valaki arra merészeljen gondolni, hogy valaki más gondolta el az életünket. Milyen magyarázat van az életünkre? Az, hogy anyánk, meg apánk szerették egymást? Nem elég! Hányan tudják azt tanúsítani, hogy mennyire nem elég! Titok! Ugyanígy titok a halál megpróbáltatása! Ugyanígy titok, mit jelent Isten kezébe helyezni magunkat! A mai napon engedjük közel magunkhoz ezeket a gondolatokat!

***Amikor szereteteinket keressük, akkor ne feledkezzünk meg arról,
hogy Jézus mindegyikünkért meghalt!
Jézus mindegyikünket az Isten szeretetébe ajánl!
Ez Jézus válasza!
Gondolkodjunk el azon: nekünk ez elegendő válasz-e?***

+ A M E N +

Imaszándék a Mi Atyánkhoz

Kedves Testvérek!

Most az Úr imádságát imádkozzuk! Azt szoktam kérni, hogy valamilyen központi gondolat fogalmazódjon meg mintegy szándék, amikor ezt az imádságot együtt imádkozzuk. Az elmúlással kapcsolatosan néhány gondolatot magam számára leírtam. Szeretném megosztani mintegy motivációképen a Mi Atyánk imádkozása előtt.

Amikor halottainkra emlékezünk, jól esik hallgatni az isteni szó vigasztalására, amely Istenről beszél:

„Aki a megrepedezett nádat nem töri el és a pislákoló mécsest nem oltja ki!”

Akinek törvénye más, mint a világ és az élet törvénye, mert örök kegyelme szakadatlan segítség bocsánatban és lélekápolásban!

*Ő, aki fölkelte a napot és meghatározza nyugtának idejét,
Ő a rebbenő lángot leheletével táplálja,
hogy az összetört mécseset átvigye az Ő dicsőségébe!
Ő, aki világokat formál kezével,
gyöngéden tartja tenyerében a repedt nádszálat,
mert drágább az Neki világoknál!*

Minket, mindnyájunkat arra tanít, hogy jobban hallgassunk arra, Akit hozzánk küldött, akiről azt mondta: „Íme az Én szolgám, akit választottam, akiben az Én lelkem kedvét leli! Lelkemet adom Belé!”

*Ő Krisztus az egyetlen reménység mindenki számára,
hívők és nem hívők számára, még ha ők nem is tudnak erről,
vagy nem is akarnak tudni erről.
Mi Benne reménykedünk!*

Mi Atyánk...

IMÁDSÁG A MEGHOLTAKÉRT

+ ÜNNEPÉLYES ÁLDÁS +

Áldjon meg titeket a vigasztaló Isten, aki kimondhatatlan jóságában teremtette az embert és egyszülött Fiának feltámadása által megadta a feltámadás reménységét a benne hívőknek.

Amen

Nekünk, akik még élünk, adja meg bűneink bocsánatát, minden megholt hívőt pedig vezessen el a világosság és a béke országába.

Amen

Adja meg, hogy Krisztussal együtt vég nélkül boldogan éljünk mindnyájan, akik hittel valljuk, hogy ő valóban feltámadt a halálból!

Amen

**ÁLDJON MEG BENNETEKET A MINDENHATÓ ISTEN,
AZ ATYA, A FIÚ ÉS A SZENTLÉLEK!**

+ A M E N +